

<-----

Pappatunturi pitää psykiatrin loitolla

Etelä-suomen Sanomat 29.06.2002

STT- Jaana Matikainen

Autoja ja vaimoja voidaan laittaa vaihtoon, mutta pappatuntureita ei. Mikä noissa suomalaisen maaseutukulttuuriin olennaisesti kuuluneissa mopedeissa sitten viehättää?

- Pappatuntureilla ei ole kiire mihinkään.

Tämä antaa hyvän vastapainon nykyajan kiireiselle elämälle. Tässä touhussa on mukana sellaista vilpitöntä huumoria ja elämän iloa, että kyllä tämä touhu psykiatrin loitolla pitää, kiteyttää pappis-filosofiaa **Hannu Kiuas**.

Kiuas toimii Mikkelin korpikoskelle viime helmikuussa perustetun Kosken Pappojen huoltomiehenä.

- Miehethän ovat pikkupoikia läpi elämän. Me uskallamme näyttää sen, sanoo puolestaan kerhon jäsen **Pentti Raittila**

Kosken papat eivät tunnusta keräilevänsä pappatuntureita kuten jotain museoautoja tai mopoja.

- Pappatunturit ovat aina olleet hyötyajoneuvoja. Meille tämä on enemmän mukavaa yhdessäoloa, sanoo kerhon presidenttinä toimiva **Hannu Parviainen**, joka osti pappiskan mökkikäyttöön nelisen vuotta sitten.

Löytyy hyvällä tuurilla

Mummolan halkoliiterin nurkassa jouten töröttävä pappatunturi alkaa olla historiaa, sillä papikat ovat nousseet arvoon arvaamattomaan. Pappatunturia mielivän onkin syytä pitää kiirettä, jos näkee myydään palstalla ilmoituksen papikasta. Hintahaarukka toimintakuntoisesta moposta on 300 eurosta jopa yli tuhanteen euroon.

Seppo Honkasen menopeli on isävainaan perintöä.

- Isä osti sen uutena vuonna 1974. Se ei kuitenkaan ollut ensimmäinen pappatunturi jolla ajoin, sanoo merkkiuskolliseksi tunnustautuva Honkanen.

- Husqvarnat ja soliferit, joka taloudessa ovat käväisseet, on saatu onneksi myytyä pois. Nyt pitäisi vielä saada vaimolle pappis, hän jatkaa.

Eniten pappatuntureita myytiin vuonna 1965 ja miltei kolmekymmentä vuotta kestänyt tuotanto lopetettiin vuonna 1987. Kestävyytensä ansiosta mopoja on yhä liikkeellä, ja varaosia saa Parviaisen mukaan hyvin.

Ajaminen on taloudellista

Legendaarinen pappatuntureiden ehdoton valtti on aina ollut monipuolisuus. Pappiksissa on kuljetettu kauppatavaroita, kalastusvehkeitä ja tietenkin perhettä iät ja ajat, joten ei ihme, että mopoissa näkee mitä ihmeellisempiä tarakkaviritelmiä. Mopedien etuna on myös vähäinen bensankulutus.

- Yhdellä tankillisella eli neljällä litralla ajaa semmoiset 250 kilometriä eli Puulan ympäri, kertoo **Pekka Piipari**.

Enemmän maksimissaan 45 kilometriä tunnissa kulkevien pappatunturien omistajilla rahaa kuluukin kuskien tankkaamiseen. Aikaa puolestaan nielee erilaisten yhteisten tempausten suunnittelu ja tietysti mopojen laittaminen.

STT - Jaana Matikainen